

Neli sõpra ja kadunud kuningriik

Lisete Roosi

Toimetas Heli Hallik

Illustreeris Madis Roosi

Küljendas ja kaaned kujundas Jaan Lehismets

© Kõik õigused kaitstud

ISBN 978-9916-754-66-5

Trükk: Arial Bold OÜ

Kirjastus Hea Tegu

www.fil.ee

Pärnu 2025

1. Kuningriik, kus oli igavene talv

Ühes kauges-kauges Paala kuningriigis, kus elasid üks sarvikud ja mis asus külmal-külmal maal, ei tulnud suvekunagi. Legendi kohaselt olis selle talve põhjustanud väga ammu kuningliku perekonna tüli. Selles riigis elasid kuningas Aaron, kuninganna Mariel ning nende lapsed prints Johannes ja printsess Johanna. Lapsed armastasid lossis peitust mängida.

Kõik kuningriigi elanikud austasid kuninglikku perekonda.

Kuningal ja kuningannal olid kuldsed ilusate kividega kroonid. Nii uhkeid ja ilusaid polnud kellelgi teisel. Suured kivid kroonidel olid haldjate kingitud.

Nende lossi ja Paala kuningriiki valvasid vaprad rüütlid ja sõbralikud ükssarvikud.

Lossis elas ka ükssarvik Mari. Tema oli kuninga ja kuninganna hea sõber. Ta elas tallis, mille uks avanes suurele väljale.

2. Ükssarviku haigestumine

Ükssarvikute võlujõud peitus nende sarves. See võlujõud taastus ruttu pärast kasutamist. Selle tugevus kasvas ajaga ja oskusi harjutades.

Ühel hommikul märkas tallipoiss Juss, et Mari sarv oli haigeks jäänud. Ta ei saanud enam oma võlujõudu kasutada.

„Mispärast peab Mari sellises kindlas tallis elama?“ küsis Juss kuningas Aaronilt, kui kuningas ei lubanud Marit enam tallist välja.

Kuningas rääkis tõsise häälega: „Ükssarvikud vajavad inimeste kaitset. Kurjad nõiad ja nende lohed jahivad neid. Kui nõid saab ükssarviku sarve endale, siis võluvõud ei taastu enam kunagi. Nõiad vajavad oma võluvõime säilitamiseks ükssarvikuid. Ükssarviku sarvega saavad nõiad endale tohutu jõu.”

Juss kuulas ja tundis äkki südames muret. Kui kohutav oleks, kui Mari satuks nõia kätte!

Tallimeister Ants oli juba sõitnud teise linna, et tuua sealt haldjate tehtud sarvesalvi.

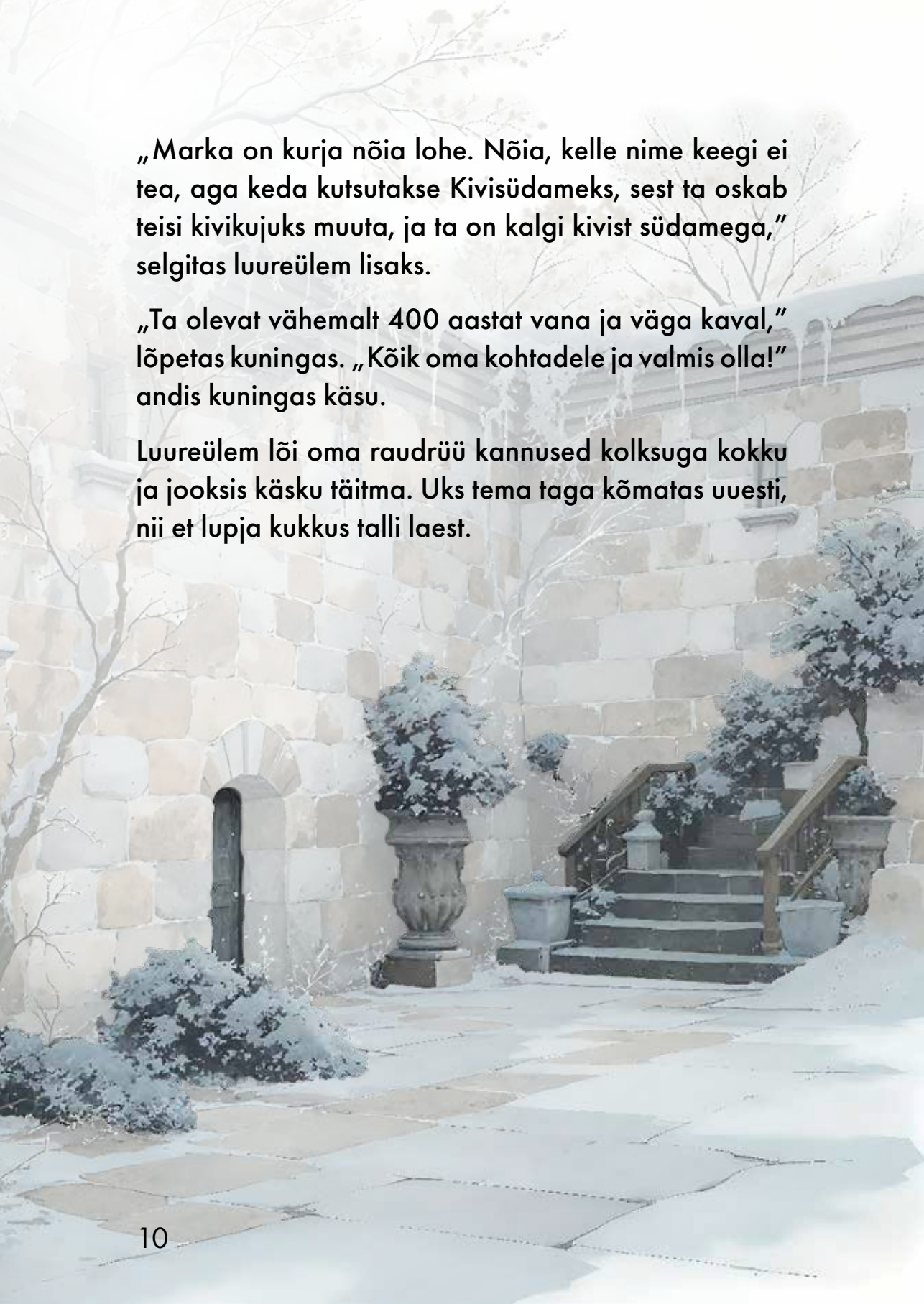
3. Ärevad uudised

„Kõmmmm!” Äkitselt lendas talliuks pauguga lahti, nii et terve maja kajas. Sisse ruttas rüütlite luurepealik ja sõnas hingeldades kuningale: „Lohe Markat on ringi lendamas nähtud.”

Kuningas läks näost valgeks.

„Kes Marka on?” küsis Juss. Kuningas ütles mõtlikult: „Marka on hirmus lohe. Ta on suur ja roheline, tugevate soomustega, purskab nii kuuma tuld, et see sulatab lausa terast ja kivimüüre.”

„Marka on kurja nõia lohe. Nõia, kelle nime keegi ei tea, aga keda kutsutakse Kivisüdameks, sest ta oskab teisi kividuks muuta, ja ta on kalgi kivist südamega,” selgitas luureülem lisaks.

„Ta olevat vähemalt 400 aastat vana ja väga kaval,” lõpetas kuningas. „Kõik oma kohtadele ja valmis olla!” andis kuningas käsu.

Luureülem lõi oma raudrüü kannused kolksuga kokku ja jooksis käsku täitma. Uks tema taga kõmatas uuesti, nii et lupja kukkus talli laest.

4. Hirmus rünnak

Ühtäkki seal ta oligi. Marka lendas ööpimeduses üle lossi. Ainult tiibade vihisemist oli kuulda, kuni suur tulepall lossi poole lendas ja vastu seina kärgatades laiali paiskus.

Kõik kohad olid lohe kleepuvat tuld täis. Rüütlid jooksid kohtadele ja proovisid lohet peatada, kuid lohe seljas ratsutav nõid muutis kõik kivikujudeks.

5. Vaprad päästjad koonduvad

Juss tundis, kuidas hirm tal hinge kinni pigistas. Ta pidi midagi tegema!

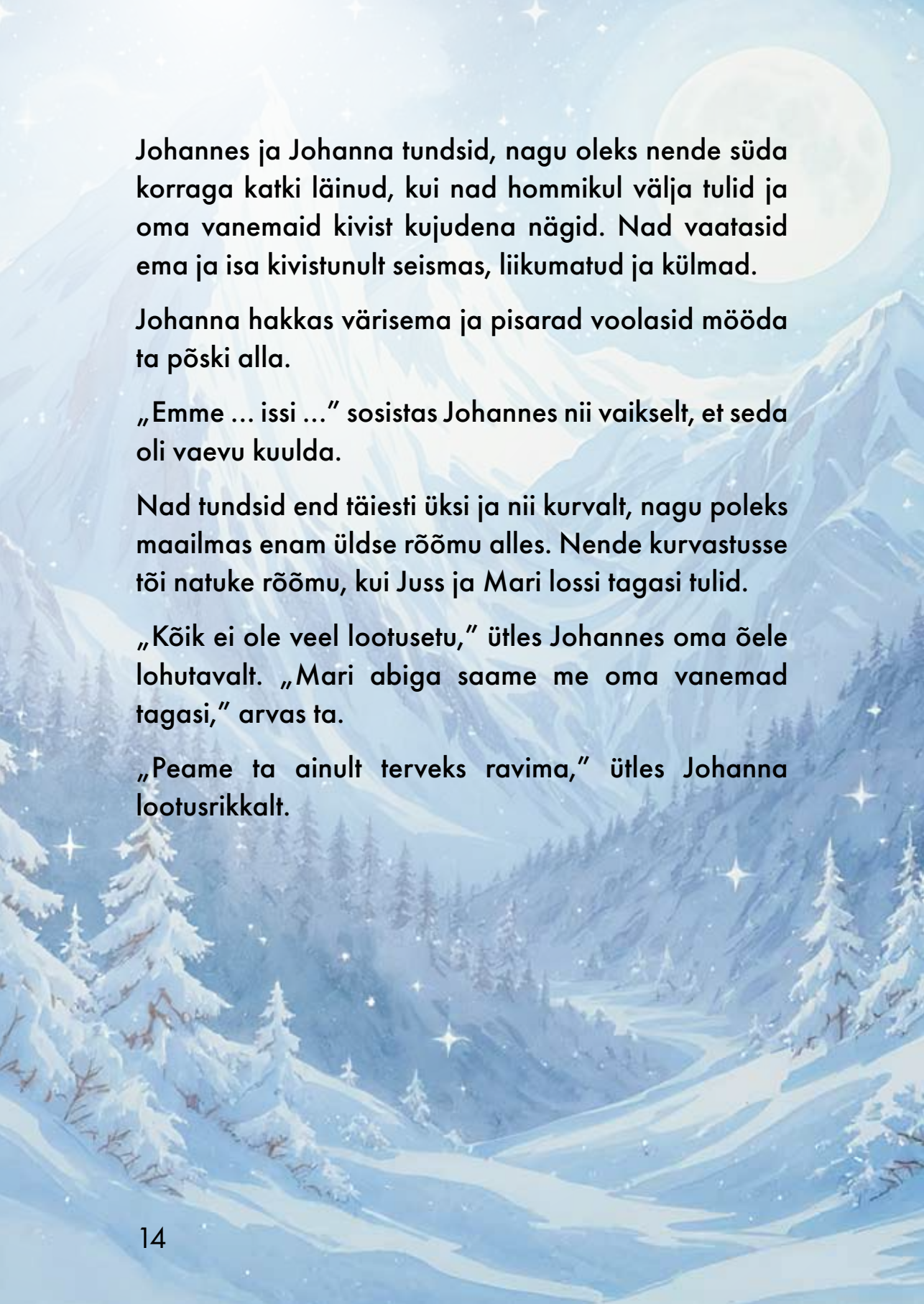
Juss avas ruttu Mari talli ukse ja sosistas: „Tule, me peame põgenema.”

Mari lonkas kiiresti ööpimeduses üle välja, Juss tema kõrval, metsa peitu. Pimedus oli täis nõiasõnu, mis kutsusid üks sarvikut.

Kui nad hommikul lossi tagasi tulid, oli kõik vaikne. Lossirahvas, ka kuningas Aaron ja kuninganna Mariel, seisis kivistunult seal, kus nad olid nõia tuleku ajal olnud. Rüütlid nagu mängusõdurid reas.

Johannes ja Johanna olid nõidusest pääsenud. Nad olid rünnaku ajal peitust mänginud sügavates lossi käikudes ja varjus olles pääsenud nõia hirmsa needuse eest.

Johannes ja Johanna tundsid, nagu oleks nende süda korraga katki läinud, kui nad hommikul välja tulid ja oma vanemaid kivist kujudena nägid. Nad vaatasid ema ja isa kivistunult seismas, liikumatud ja külmad.

Johanna hakkas värisema ja pisarad voolasid mööda ta põski alla.

„Emme ... issi ...” sosistas Johannes nii vaikselt, et seda oli vaevu kuulda.

Nad tundsid end täiesti üksi ja nii kurvalt, nagu poleks maailmas enam üldse rõõmu alles. Nende kurvastusse tõi natuke rõõmu, kui Juss ja Mari lossi tagasi tulid.

„Kõik ei ole veel lootusetu,” ütles Johannes oma õele lohutavalt. „Mari abiga saame me oma vanemad tagasi,” arvas ta.

„Peame ta ainult terveks ravima,” ütles Johanna lootusrikkalt.

